

meget ofte er Marsag til Sammenstød, og at den under alle Omstændigheder sætter Dampskibsførerne i en Tilstand af Nervøsitet, hver Gang de skulle passere denne Mængde af opantrede Skibe. Naar man altsaa her i Landet tager Hensyn til, hvad der gjælder isølge dansk Lovgivning, vil jeg henstille, om der ikke muligen kunde blive fastsat Bøde for dem, der undlade at have deres Lanterne oppe. Det Samme kunde naturligvis gjælde i Søen, i alt Fald for danske Skibe, naar da ikke den grønne eller den røde Lygte er gaaet tabt ved et Sammenstød. Jeg mener altsaa, at Førerer eller Styrmanden, naar Skibet er i Søen, eller Matrosen, hvis det er et ankerliggende Skib, bør kunne drages til Ansvar for enhver Forsømmelse i den her nævnte Retning. — Angaaende § 16, der omhandler Undersøgelsesrettens foreløbige Myndighed, vil jeg tillade mig en Hensjilling til den høitærede Minister. Jeg skal ikke paastaa paa Forhaand, at min Mening er den rette; men det forekommer mig, at den Myndighed, Retten har til ved en Kjendelse foreløbig at fratage Skipperen hans Ret til at føre Skib, er temmelig streng. Jeg kan fuldt ud billige, at en Fører her som andetsteds kan blive dømt til paa kortere eller længere Tid at miste sin Næringsadkomst, ligesom at det Samme kan finde Sted overfor Styrmand eller Mastinmester, og jeg skal tilføje, at jeg fuldt ud har indset, at Undersøgelsesretten vil være overordentlig varsom med at benytte de strenge Midler og ogsaa unblade at benytte dem, hvis det er muligt, men det kunde dog hændes, at Retten tog feil, hvilket da ogsaa er forudsat, eftersom det strax efter i samme Paragraf siges, at, saalænge Undersøgelsen ikke er sluttet, kan Retten ved ny Kjendelse, have den først affagte Kjendelse. Alt man har sat dette ind, er jo aldeles human; men det forekommer mig at maatte være fket under Tølelsen af, at der under Undersøgelsen kan være fremkommet Ting, der gjøre det nødvendigt, og Faktum er jo i alt Fald, at Skipperen har mistet sin Ret i den mellemliggende Tid. Ganske vist kan nu ogsaa i England Undersøgelsesretten affige en saadan Kjendelse som den førstnævnte, men i Danmark vil den for Befalingsmænd have langt større Følger end i England. Der er nemlig her saa megen Rift om at faae Plads som Styrmand eller Skibsfører, at man vel kan sige, at der er et Par Hundrede Ansøgere om enhver saadan ledig Plads. Den, der altsaa faar en saadan Kjendelse, vil ikke blot foreløbig miste sit Erhverv, men han vil maatte ikke kunne faae det igjen, da hans Plads vil blive optagen af en Anden; i alt Fald vil det falde ham overordentlig vanskeligt at faae den igjen. Hvis det altsaa var muligt at stryge denne Kjendelse som Ret for Undersøgelsesretten og kun lade den staa som et endeligt Resultat af Dommen, tror jeg, man vilde sjerne en Frygt hos Skibsførere og Befalingsmænd. — Jeg

skal ikke dvæle ved de øvrige Paragrafer, men kun til Slutning udtale som min Overbevisning, at Lovforslaget vil med enkelte Ændringer kunne gjøre stor Nytte og ikke paa nogetsumhelst Sted vække Misforstaaelse. Dertimod, er der Noget, man i Skibsførerstanden ønsker, saa er det paa enkelte Omraader at faae endnu strengere Love, end der allerede gjælde. Jeg tør ikke ganste paastaa det, men jeg tror, at det er saa, at naar en Mand, der er paa Udfig, sover, betaler han en Specie, det vil sige, det kan Skibsførerer idømme ham. Naar man nu vil se paa de andre Love, som ere fremlagte, og se paa alle de enkelte smaa Tilfælde, som jeg har nævnt, dels for nogle Dage siden og dels idag, saasom hvad der vedrører Lanterneerne, og Bestemmelser om Manden, der sover paa Udfig, tror jeg, at de Herrer ville give mig Ret i, at der er mange Forhold, som overordentlig let og til almindelig Tilfredshed enten kunde have været ordnede forud for denne Lov eller idetmindste burde være ordnede samtidig med den. At laste Ansvarer bestandig over paa Skibsførerer er ganske sikkert det eneste Korrekte, fordi kun En kan bære Ansvarer, men det er meget uheldigt for Skibsførerer at skulle staa til Ansvar for et Mandskab, som han ikke har fuldt ud under sin Kommando. Jeg erindrer, at der er et lille Punkt endnu, som jeg vil nævne, medens jeg har Ordet. Det er, at der i en Paragraf staa, at, naar et Skib er kommet til Ulykke eller Siggende — det dreier sig særlig om Strandning — og hvis Skibsførerer er omtommen, skal „den Næste“ være pligtig til at afgive den omtalte Rapport. Jeg tror, at det vilde være mere stemmende med Sik og Brug i Sømands-udtryk, at man sagde: „den, der har overtaget Skibets Kommando“; „den Næste“ er ikke heldigt. Man tænker sig jo derved Styrmanden, men jeg veed, at det har hændet i et privat Skib, at, da Førerer var død paa Rejsen, ønskede „den Næste“, som var Overstyrmanden, ikke at overtage Kommandoen af Skibet, fordi han sølte ved sig selv, at han ikke var denne Plads voksen, og det blev da den næste Styrmand i Rangen, som overtog Kommandoen. Al Tvivl vilde altsaa være hævet efter min Opfattelse, naar der stod, at den paa-gjældende Pligt skal paahvile den, der har overtaget Kommandoen.

Steenstrup: Jeg skal ikke opholde Thinget ret længe. Jeg anser det for givet, at dette Lovforslag vil blive henvist til det Udvalg, der er nedsat i en tidligere behandlet Sag, og jeg anser det ogsaa for givet trods det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) sagde, at dette Lovforslag vil blive det første, som bliver vedtaget, og det af den meget gyldige Grund, at der ikke er saa mange Hindringer ivoien for dette Forslags Vedtagelse som for det andet Forslags, og fordi dette Forslag baade i Realiteten